

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Til Søs

Citation: Drachmann, Holger: "Til Søs", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid56137/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Slotsurets Viser i Fredensborg
Ustandseligt fremad iler.
For øvrigt i Torneroses Borg
Danmark og Danskerne hviler.

REQUIESCAT!

(„Sov i Ro!“)

Forfatningskampen — hvem taler derom?
Vi taler, snart sagt, om intet;
Ikke længer om Philipsens Døm
Og ikke om Flæsk, som er tintet.

Lidt kun om Høsten — og lidt om Smør —
Dets hensigtsmæssigste Ælting.
Vi tier om Politik ... hvem tør
Nævne det Ord: Sammensmelting?

Det har en kedsommelig Eftersmag,
Det minder om Flæsk, som er tintet.
Thi fare hver Dønnemand nu i Mag —
I Danmark tales om intet.

TIL SØS

DØDVANDE

Er Morgnen alt gaaet —
Uden Daad, uden Daad?
Ligger vi dér paa Strømmen
Som en afmastet Baad.

Uden Aarer, uden Galler —
Ej kan vi ro os frem;
Kun fra Guldbrylupstailer
Salut over Hus og Hjem.

Meldahl og Øllgaard leve —
Bormester og Raad! ...
Saa skriver vi Kaperbreve
For vor egen Baad.

REJSEPAS

Vinden — den ler ad Rygter,
Som en Islænder ad en Byld;
Vi er ej et Par, som flygter
For en Overtrædelses Skyld.

I har med de pæneste Klæder
Styret jer Vandel ud —
Dagligt I overtræder
Ti eller elleve Bud!

Papirerne? — alt i Orden;
Det Pas, som vi skrive lod,
Det aabner os hele Jorden
Som Asyl for vor Fod.

Over alt kan vi finde
Den By, den Bygd eller Plads,
Hvor en hjertevarm Mand eller Kvinde
„Viserer“ vort Pas.

Sligt Pas af Hjerteblood skrives
Og brændes ind i vor Sjæl;
Itu kan det ikke rives,
Ej trædes under Hæl.

Bølgen — den bærer paa Ryggen
Vor Højstols hellige Bræt:
Saa naa'r vi vel Friheds-Bryggen
Paa de evige Sanges Ret.

KAPERBREV

I Land — dér „holder man Middag“,
Man spiser sig frem, min Skat;
Du lapper imens paa min Trøje,
Og jeg drejer paa mit Rat.

Det knagende Rat skal jeg dreje,
I Magsvejr eller Blæst,
Hen over de vaade Veje
Imod det forjættede Vest.

Og bliver Forjættelsen ude —
 Som tidt den for Sømænd blev:
 Jeg har dog min gode Skude,
 Og vi har vort Kaperbrev.

Man kan ogsaa krydse derhjemme
 Som „kendt Mand“ om Bord;
 Og er vore Farvande slemme,
 Saa staar jeg selv ved mit Ror.

Saa længe Plankerne holder,
 Vil vi sejle eller slaas,
 Vore Venner til Gavn og Glæde,
 Vore Fjender til Trods.

Ikke faar de os taget —
 Vi sejler dem for „fast“;
 Og ikke stryger vi Flaget:
 Vi nagler det til vor Mast.

CAVE CANEM!

(„Hunden bider!“)

Godtfolk — Ih se god Morgen;
 Jeg kender Jer hver især
 Fra Hytten og til Borgen ...
 Kom mig blot ikke for nær!

Jeg véd nok, de „store“ Hunde
 Har Ord for Godmodighed;
 Men tag Jer i Agt — det kunde
 Hændes, at Hunden bed.

Jeg kender Jer fra jeg var lille
 Og med begyndende Ry
 Mødte ved Fest og Gilde —
 Jeg kender min Fødeby.

Jeg kender Jert Liv fra Gaden,
 I Hjem og paa Kafé;
 Jeg stopper ej op ved Facaden —
 Jeg kender Jer „durk“ skal I se!

Min Bag — den kan I skamfere;
 Min Front — for den staar jeg Vagt;
 I kan mig ej imponere:
 Jeg bider ... tag Jer i Agt!

MORAL

Moralen — den lod vi blive,
 Til Landsmænds Glæde og Gavn,
 Der hvor den altid har Trivsel,
 I Kongens København.

Der hvor Lars Dinesen raader
 — Og særligt paa Vesterbro,
 Hvor fler' end én Hr. Matzen
 Ta'er den med forholdsvis Ro.

Hvor Skydebanen aldrig
 Har set en Dydsdragon træet —
 Hvor kun en Smaa pige falder
 For „Ære og Ret“.

Hvor Broderkærlighed aldrig
 Slettes hos „Brødrene“ ud,
 Hvor Mandsmod findes i Maven,
 Mens „Fuglen“ staar for Skud.

Hvor Snobberiet bruger
 Rimsmeddenes Laug til Tolk,
 Naar „Baandet“ (Dannebrog-) bindes
 Mellem Fyrste og Folk.

Hvor Pressens Riddere samles,
 For deres Slag at slaa,
 Hvor „Ros og Magt“ uddeles
 Ved den duftende Rosen-Aa.

Hvor Fæderligheds-Princippet
 Gi'er Borgerne Smæk og Ble;
 Og Tivoli er Landets
 Eneste Livs-Idé.

Hvor Højre- og Venstremænd mødes
 Paa Kærligheds gamle Sti —
 Og Dyden (den rigtige) holder
 For Øjet og haster forbi.

Ak, Dyden den faar saa meget
 Baade at høre og se;
 Men nu er Vesterbro ryddet
 Af den sejrrige Frelsens-Armé.

Her svulmer den rene Bølge.
 Som vilde den sprænge sit Bryst:
 Den hører Hr. Lars i Koret
 Hæve sin hellige Røst!

ACH. PALUDAN!

„Ach, Paludan, ach Paludan,
 Du bist fürwahr ein grosser Mann“ —
 Med Georg er det helt forbi,
 Du satte Prikken over i,
 Kom ind som Nr. et og blev
 Den Mand, hvem Goos gav Lærebrev!
 Nu vil en Ungdom flokkes om
 Din Stol
 Men Pladsen er jo tom;
 Af Georgs Menighed ej Spor
 I Hørersalens øde Kor.
 Han *saa* og *vandt*, dengang han *kom*,
 Du fælder nu din egen Dom:
 Du kom og vandt — men ingen *saa*’
 Dig paa din øde Stol at staa.
 „Ach Paludan, ach Paludan,
 Was hat man Dir für Leid getan!“
